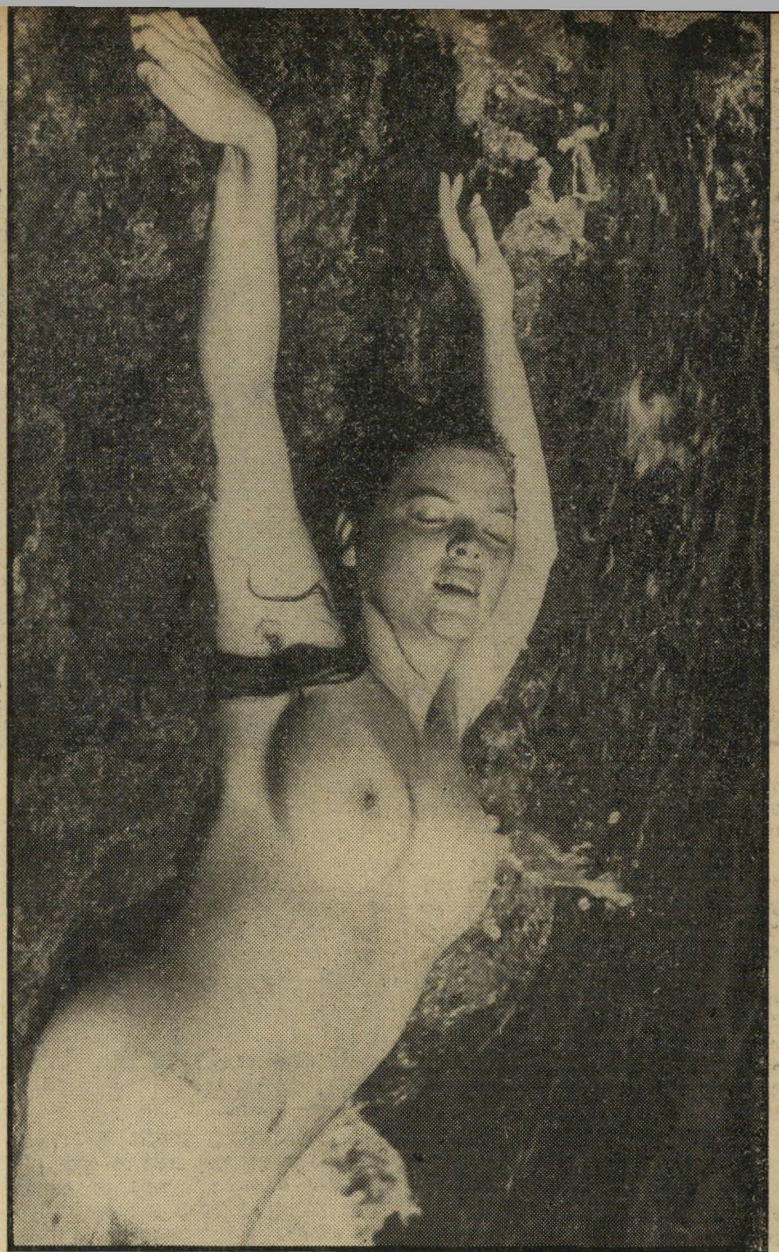

אמה שלחה אותה להכיר את הארץ דיאנה ומחמוד

מכיון שאמא שלה סיפרה לה שאלי אבי בי הוא צלם בעל דרגה מעולה, ביקשה גם דיאנה שהוא יצלם אותה צילומי-עירום על רקע נוף אכזיב. בשביל לקבל קצת השראה ופרטיות, לקח אותה אביבי אל החלק הי עזוב של כפר אכזיב, זה שמשחזרים חלקים ממנו והורסים חלקים אחרים. הוא צילם אותה על החוף, בתוך המים, בין הבתים. ולפתע — מה היא רואה אם לא את מחמוד הזקן, הפועל הערבי שבא יום-יום מן הכפר שלו כדי לעבוד בשיחזור אכזיב? לדיאנה לא היה המילון הקטן שקנתה, אבל היא זכרה כמה משפטים. כיף חאלק? קאדיש האדזה? אנה בחיבך. דברים כמו: מה שלומך, כמה זה עולה, אני אוהבת אותך. מחמוד הנבון ענה שהוא נורא מצטער, אבל הוא לא מבין אנגלית. בכל זאת, כדי להראות לה שאין לו שום דבר נגד השפה הזאת, הסכים שאלי יצלם אותם כמה תמונות למזכרת. כשתחזור לקליפורניה, תוכל להראות אותן כדוגמה של אכזוטיקה מיזרחית.

אמא שלה בטח תשמח.

★ ★ ★

גם

אהבת
ישראל

א כל אכזוטיקה לחוד ואהבת ישראל לחוד. אחרי שגמרה להתלבש ולהתפשט בעבאיה, ואחרי שלמדה כמעט כל מה שיש במילון הקטן, החליטה דיאנה לעשות משהו מועיל יותר. היא הלכה להיות מתנדבת. מכיון שהתאהבה בנוף הגלילי, לא הרחי קה לכת, אלא הצטרפה לקיבוץ סאסא. בי פעם האחרונה שמישהו ראה אותה, היא היתה עסוקה מאוד בענייני משק וחקלאות — ולבושה לגמרי.

שאתה תדריך אותה בצעדיה הראשונים ב- חיים.

★ ★ ★

אכזוטיקה
ומידון
ערבי

א לי, שלא ראה את עצמו דווקא בתפקיד שמרטף, או מדריך נוער, אמר בכל זאת בסדר. סוף-סוף, הוא היה חייב משהו לאורחת שטיפלה בו ובבית. אבל הבת לא הופיעה, למרות שאמה שלחה מכתב לאכזיב בו בישרה לאביבי על צאת הבת לדרכה מ- קליפורניה.

עברו חמש שנים. יום אחד הופיעה צעיר רה בעלת שיער בלונדי ארוך וגוף בשלי למדי, והודיעה לאביבי: „הנה, באתי. אני דיאנה, בתה של התמירת שהייתה אצלך. התעכבתי קצת בדרך.”

היא בילתה חמש שנים על פני אירופה. אלי, שכבר הספיק להתחתן עם בלונדית יפה משלו, אמר לה שלום מנומס, סיפר לה על בעיות אכזיב בפרט וארץ-ישראל בכלל, ויעץ לה איך לטייל על פני המדינה והשטחים המוחזקים.

★ ★ ★

פגישה
עם
מחמוד

היא חזרה כעבור שבועיים, כשלתה שבוי לגמרי אחרי האכזוטיקה המיזרחית. איתה הביאה עבאיה ערבית ממש שחור, שקנתה בעיר העתיקה. מתוך ארנקה צדה מילון-תיירים, שמלמד כמה משפטים בערבית לתיירים דוברי-אנגלית.

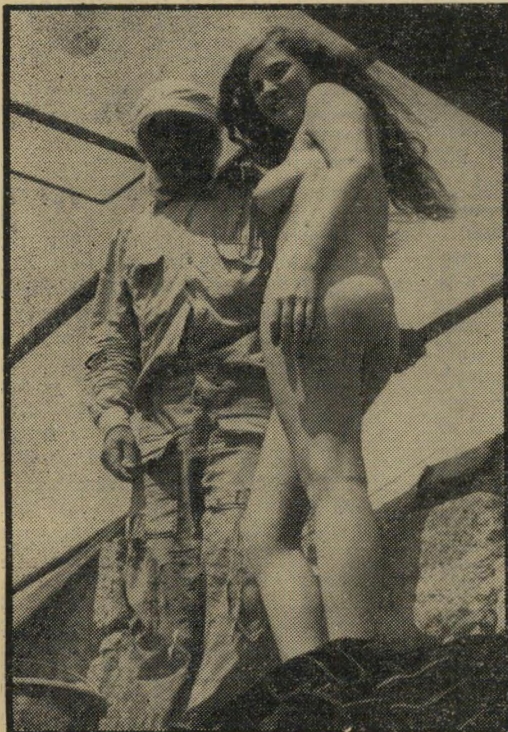
צילום טיפוסי, מן הסוג שהפך סימן-היכר של הכפר אכזיב: נערה יפה, ערומה כמו נוס בשעתה, צוללת במימיו הכחודים של הים התיכון, תחת שמש גלילית ונוף מרהיב. אלי אביבי צילם מאות צילומים כאלה.

דיאנה במים

מכיון שאביבי היה אז אחרי גירושיו מ- אשתו הראשונה, ולא הספיק עדיין להכיר את אשתו השנייה, נשארה התיירת גם אחרי שגמרה להצטלם על רקע החורבות הפנטסיות, והים הפנטסטי עוד יותר. היא עזרה לנקות את הבית, לבשל קצת, לנער את הי מוצגים הארכיאולוגיים במוזיאון הפרטי ש- במקום. כשהגיע זמן הפרידה, והיא היתה צריכה לחזור לקליפורניה, אמרה לאביבי: „אשלח אליך את בתי הקטנה. אני רוצה

סיפור הזה, כמו סיפורים רבים אחרים, התחיל ברגע שאשה ניגשה לגבר ואמרה לו: „שלום, שמעתי עליך הרבה.” האשה היתה תיירת אמריקאית, והגבר היה אלי אביבי. מקום הפגישה, כמובן: אכזיב.

הסתבר שהתיירת ראתה צילומים שאביבי צילם, והיא ניגשה ישר לעניין: „גם אני רוצה צילומים כאלה.”

שלבים אל הידידות: קודם עבאיה ממש, אחר-כך משפט בערבית — ואחר-כך...